

TORONYIRÁNY

XV. 37.

2021. szeptember 12.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 24. vasárnap

Szeptember 14. A Szent Kereszt felmagasztalása

Szeptember 15. A Fájdalmas Szűzanya

Jézus nem a szenvedést akarta, hanem kitartott küldetésével. A szenvedést nem azért vállalta, mert szenvedni akart, hanem azért, mert kötelességét teljesítette. Viszont a szenvedés alkalmat adott neki arra, hogy úgy szenvedjen és úgy haljon meg, mint az Isten Fia. Ha kitér a szenvedés elől, azzal legfőjebb hatalmát igazolja, de nem úgy viselkedik, mint egy ember, aki azokat képviseli, akik nem rendelkeznek természetfölötti hatalommal, de akiknek szintén többre kell becsülniük a kötelességet, mint a földi életet.

A vértanúságot az Isten Fia vette magára, s ebben a helytállásban fejezte ki hódolatát az Atya előtt. Az apostoli egyház meggyőződése szerint szenvedése és halála Isten üdvözítő tervének teljesedése volt. Nem úgy, mint emberáldozat, hanem úgy, mint az Istenember viselkedésének kerete. Itt hozta ki magából az Atya imádságának, az engedelmességnek, a lelki erőnek, továbbá az emberiséggel vállalt szolidaritásnak, a megbocsátásnak és a szelídségnek felülmúlhatatlan tetteit. Isten terve az emberi szabadsággal és a gonoszság titkával átszőtt történelemben van beállítva. A jó és a rossz küzdelme üdvtörténeti szempontból itt érte el csúcspontját. Krisztus saját órájának nevezte ezt az időpontot, de ez volt egyúttal a sötétség órája is (Lk 22,52). Aki ezzel a tudattal vállalta a keresztet, annak szenvedése nem tragédia, hanem Isten megdicsőítése volt.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. Iz 50,5-9a** Izajás próféta könyvében az Úr büntelen és szelíd szolgálja a Megváltó előképe.
- 2. Jak 2,14-18** A hit, ha nem nyilvánul meg tettekben, holt dolog.
- 3. Mk 8,27-35** Jézus először beszél az apostoloknak közelgő szenvedéséről, vértanú haláláról és feltámadásáról.

Első jövendölés a szenvedésről

Jézus első alkalommal beszél várható szenvedéséről. Am első alkalommal esik szó arról is, hogy Jézus a halálból fel fog támadni (vö. 5,42: Jairus lányáról, illetve 9,10: a tanítványok értetlenségéről). Nem csoda, ha ennyi lecke egyszerre nehéz a tanítványoknak.

A Mk 8,31-33 mintha Jézus felelete volna arra a kérdésre, amelyet az imént még ő maga tett fel a tanítványoknak: „Hát ti, kinek tartotok engem?” Péter ugyan felelt, de feleletének valódi tartalma most lesz csak világossá, amikor Jézus is elmondja, ő milyennek látja a rá váró jövendőt. Márpedig a jövő, ami előttünk áll, világosan és ténylegesen mutatja meg, hogy kik vagyunk. A két szakasz belső összefüggése már abból is megmutatkozik, hogy a 31. vers közvetlenül – idő- vagy helyváltozás jelzése nélkül – a „tanítási kezdett” (kai érkszato didaszkein) formulával kezdődik. Ez Márk elbeszélő nyelvezetére jellemző, s igen gyakran Jézusnak a tanítással, tanítványokkal kapcsolatos cselekvésével van összefüggésben (pl. 1,45; 4,1; 5,20; 6,2.7.34 stb.). Másfelől a szakasz végén Jézus ugyanúgy „megfeddi”, „megintí” Pétert, mint az előbb az összes tanítványt (epitimaó – vö. 8,30), bár most határozottabb szavakkal, immár az elbeszélő által idézett formában. A szidás azonban nem az utolsó szó, a 8,34-ben Jézus mindenkit odahív majd, és folytatja itt megkezdett tanítását.

Jézus az Emberfiáról beszél. Már a 2,1-12 elbeszélésből kiviláglott, hogy az Emberfia Jézus, akinek Istentől kapott hatalma van a bűnök megbocsátására, s a 2,19 szerint „ura a szombatnak is”. Ítélező szerepe a következő, a néphez intézett tanításban is megjelenik (8,38; vö. Dán 7,13). Az Emberfia cím tehát elsősorban vallásos tartalmú és eszkatologikus jellegű, de mindenképpen magas méltóságot fejez ki, egyedi szerepet Isten tervének végrehajtásában. Ez az isteni terv mutatkozik meg abban is, hogy sokat kell szenvednie (dei). Isten dicsőséges tervének végrehajtója az emberi várakozásokkal ellentétben arra készül és arról beszél, hogy Isten akaratából majd szenvednie kell. Ezen a ponton nem tudunk meg többet Jézus ezzel kapcsolatos érzéseiről vagy gondolatairól, az azonban a Péterrel folytatott párbeszédéből mindjárt ki fog derülni, hogy Jézus kizárólag Isten gondolataival, illetve a tanítványok közösségével törődik.

Hogy Jézus előre megmondja szenvedésének tényét és ennek egyes részleteit is, azt jelenti, hogy tudatában van a rá váró megpróbáltatásoknak, de tudatában van annak is, hogy ezekben az eseményekben Isten terve valósul meg. A „vének, főpapok és írás-

tudók”, a zsidó főtanácsot alkotó pártok az események valódi szereplői, de van egy az övéknél magasabb akarat és cél, amely egybefog halált és feltámadást. Ez az akarat és terv a szenvedés valódi miértje. Jézus megpróbáltatásainak négy eleméről beszél: szenvedés; elvetés; halál; feltámadás. Az Emberfia maga „sokat szenved” és „harmadnapon feltámad”, viszont a vének, főpapok és írástudók „elvetik” és „megölik” őt. Az elvettetés és megöletés a gonosz szőlőművesek példabeszédének szókészletében is megjelenik, ahol a „szeretett fiút” megölik, illetve az elvettett kő szegletkővé lesz (vö. 12,7.8.10).

A 32b-33. versekben előbb Péter és Jézus beszélgetéséről értesülünk, majd pedig arról, hogyan viszi vissza ugyanezt a témát Jézus a többi tanítványhoz. Péter félrevonja Jézust, nem a többiek előtt akar Jézussal vitába szállni. Véleménye és viselkedése tökéletesen megfelel az emberi logika szerinti tiszteletnek. Jézus ezzel szemben mindenki előtt korholja Pétert, mivel tévedése rájuk is jellemző lehet – ezért is néz rájuk, mielőtt megszólal. Péter és Jézus is hévvel beszél, az elbeszélő mindkettőre az epitimao ígét használja, de csak Jézus idézi. Péter is „kezdi megfeddeni” (érkszato – „kezde”) Jézust, tehát mintegy hosszabban lelkére akar beszélni. Jézus megszakítja ezt az igyekezetet, és határozottan ellenáll.

Jézus szavainak két jellegzetes fordulata, hogy a 33. versben Pétert Sátánnak nevezi, illetve „maga mögé” rendeli. Először is maga mögé rendeli (opiszó mou), ez pedig lényegében nem más, mint a követésre tett felszólítás megismétlése (vö. 1,17). Jézus mögött, az ő útján járni – ez a tanítvány helye. A tanítvány ne akarjon a mester mestere lenni. Jézus nem elküldi, hanem saját útjának követésére buzdítja Pétert, akiben a sátán gondolatát, a sátán sugallatát, az ember logikáját szidja. Péter ugyanis az „emberek dolgaival” törődik. Az „Isten dolgai” és az „emberek dolgai” kettőssége, sőt ellentéte – amelyre Jézus utal a szavaiban -, a bibliai erkölcsiség alapvető különböztetését adja vissza. Az ember saját útja eszerint csak akkor helyes, ha a megmentő Isten útjához igazodik. Így például Izaján próféta által az Úr kijelentette: „az én gondolataim nem a ti gondolataitok...” (Iz 55,8köv.). Az emberi életet pedig Pál is aszerint minősíti, hogy az „Úr” vagy a „világ” dolgainak keresésére irányul (vö. 1Kor 7,32köv.).

A valódi ördögűzések kivételével Jézus senkit sem nevez sátánnak másutt az evangéliumokban. Éles szavának célja, hogy Pétert megdöbbenntse és útra indítsa a változásban (vö. Lk 22,31köv.; ahol Jézus szerint a sátán „kikéri” Simont és a többieket, hogy megrostálja őket, Jézus azonban imádkozik érte, illetve megtéréséért és további szolgálatáért). A kemény kijelentés azonban arra is utal, hogy Péter, ha csak félig tudatosan is, a legsúlyosabb kísértésben van: Jézust a küldetésével leginkább ellentétes útra akarná vinni. Jézus küldetése az Isten uralmának, az Isten iránti engedelmes szeretetnek a kiteljesítése – mi történe, ha ettől a tervtől eltértené az emberek előtti szégyen, amely Péter aggodalmának mozgatórugója? Péter viselkedését emellett a „Krisztusról”, vagyis a Messiásról alkotott hamis elképzelés is motiválja. Máté evangelista változatában ezért mondja: „Ez nem történhet meg veled!”. A legsúlyosabb kísértés tehát éppen az, hogy szenvedés nélküli, illetve az isteni tervet visszautasító messiást képzel el magának és társainak.

A tanítványok közösségének legragyogóbb lehetősége, hogy Jézus útját magáévá tegye és kövesse. Így majd az a „jézusi gén” élteti őket, amelyet mögötte járva megtapasztaltak és elsajátítottak, illetve folyamatosan tapasztalnak és felfedeznek. Ez a követés az ősegyház tapasztalata szerint a kereszt valóságán át egész a feltámadásig lehetséges (vö. a Jn 21,19 Péterhez intézett mondatát, amely már a keresztre feszítést is magába foglalja: „Te kövess engem!”). A tanítványok életének „sátáni” lehetősége és pokoli helyzete viszont az, ha úgy élnek, mint a világ hatalmasai, és nem valósul meg közöttük Jézus felszólítása, hogy „közöttetek ne így legyen” (vö. 10,42-43).

Martos Levente

Boldog család (8.)

Beszélni tudni kell

A szülők utat nyithatnak a párbeszédnek, ha ráéreznek gyermekük lelkiállapotára, mint például: „Mintha nehéz nap lett volna számodra a mai. Szeretnél beszélni róla?” Ezt a kezdeményezést sok kamasz elfogadja. „Igen lelkesnek tűnsz. Valami jó történt veled ma?” - a gyermeket ez is beszédre készíti. A szülőknek azonban soha nem szabad elfelejteniük, hogy a tininek is joga van magában tartani gondolatait és érzéseit, és néha ezt az utat választja. Ez esetben, ha beszélgetésre akarjuk rávenni, az számára azt jelenti, hogy nem ismerjük el, hogy ő független, és hogy önálló személyiséggel rendelkezik. Fontos, hogy tudja, készek vagyunk a párbeszédre, ha ő azt akarja.

Azt a kifejezést, hogy „csak mert én azt mondtam” tanácsos a „várj, megmagyarázom”-mal helyettesíteni. Természetesen a célok és az engedélyek kapcsán a szülőkre vár a végső döntés. Ez nem szülői tekintély kérdése, hanem a szülő-gyermek kapcsolatról vagy arról szól, hogy a szülők érvényt szereznek autoritásuknak. A kamaszok kíváncsiak az okokra. Ezek segítségével lesznek képesek önállóan gondolkodni, és azok véleményének vetik alá magukat, akik logikusan képesek megindokolni meggyőződésüket, nézetüket. Azok a szülők, akik kizárólag saját tekintélyükre támaszkodnak vagy zsarnokoskodni próbálnak anélkül, hogy megokolnák tetteiket, meggátolják a kamasszal való baráti párbeszédet. Ilyenkor a tini úgy érzi, hogy szülei elutasítják, s mivel elviselhetetlen számára ez a gondolat, ezért gyakran helytelenül reagál.

Amikor a szóhasználat meghatározó

A beszéd és a párbeszéd két különböző dolog... Az, hogy beszélünk a gyermekünkhöz, még azt is jelentheti, hogy olyan, mintha a falhoz beszélénk. Beszélgetni viszont annyit tesz, mint nyitni egymás felé.

Mindannyian átéltük már, hogy a kamasz gyerekhez beszélni elkeseredett próbálkozás, mely elejétől fogva bukásra van ítélve. Viszont, ha párbeszédet kezdeményezünk velük, a siker lehetősége csodálatos módon megnő. Másfelől hogyan is hibáztathatnánk őket, ha illedelmesen és eltökélten magukba zárkóznak, amikor nem érzik magukat teljes értékű hallgatóságnak az olyan párbeszédben, ahol nemcsak adni, hanem kapni is akarnak? Mi, felnőttek ugyanezt tennénk a helyükben, ha nem rosszabbat. Elkerülendő, hogy a beszélgetést egy megdönthetetlen megállapítással kezdjük, jobb, ha egy olyan ártatlan kérdést teszünk fel, amely kihangsúlyozza őszinte szándékunkat a konfrontálódásra, hajlandóságunkat a találkozásra és lemondásunkat arról, hogy drasztikusan éreztessük szülői szerepünk súlyát.

E stratégiához van néhány gyakorlati szabály, ami nem szimpla technika, hanem egy értékrend. Például soha nem kifizetődő, ha felemeljük hangunkat, hogy meghallgatásra leljünk. Sőt, tanácsos halkabban beszélni, olyan gyöngéden, amennyire a gyermek nevelésében fontos a beszélgetés. Ez az első lépés, hogy kíváncsiságát felébresszük, mely megfelelő kezdésként elősegíti a meghallgatást. Ezentúl szerintem hasznos, ha elkerüljük az ismétléseket és a sztereotípiák használatát; viszont amikor mégis ebbe a hibába esek, elkerülhetetlenül azt kapom vissza, hogy „jaj, anya, már megint ugyanazzal jössz!” - és ezzel kizártam a további közeledés lehetőségét.

Ezért aztán szerintem érdemes olyan nyelvezetet használni, mellyel kikapcsoljuk gyermekünk ellenállását, és amely jóval túlszárnyalja a mindennapi életben használt kifejezéseket. Miért ne használhatnánk érzelmi szempontból meghatározó fogalmakat? Szerintem sokkal többet jelent az, hogy „szívemen viselem boldogságodat”, mint az, ha arra emlékeztetünk, hogy „aggódok a jövőd miatt”, az „átérezem szenvedésedet” sokkal jobban kifejezi az anyai együttérzést, mint a sokkal köznapiabb: „Ne szívd mellre, meglátod, majd elmúlik!”

Természetesen az is világos, hogy nem elég más szavakat használni. A tinik azt várják tőlünk, hogy képesek legyünk lelkesedni, amikor velük beszélünk, hogy készek legyünk megnyílni és kockára tenni szavahihetőségünket, hogy felismerjük problémáikat. Tudni akarják, hogy ragaszkodunk-e saját igazunkhoz, vagy velük együtt veszünk részt a múlt igazságok keresésében, hogy tényleg készen állunk-e elfogadni bizonytalanságukat, ellentmondásosságukat és nehézségeiket, vagy el akarjuk-e kerülni, hogy ezek felszínre kerülésükkel zavarba ejtsenek.

Mindezt azonban nem igazolják vissza, amikor arra törekszünk, hogy komoly dolgokról beszéljünk nekik, állandó megfigyelésük alatt állunk és minél kevésbé tudatosul ez bennünk, annál jobban fürkészik viselkedésünket. Ezt a meccset akkor játsszuk le, amikor nem is tudunk róla. Ez azért van, mert a tini akkor bízza rá magát teljes mértékben szüleinek, amikor azok nem az anya vagy az apa szerepét játsszák, hanem amikor a feladat ellátásához nem rendelkeznek megfelelő mennyiségű energiával és a feltételek sem kedveznek, de legalább minden erejüket beleadják.

Van egy másik oka is, hogy miért figyelnek minket állandóan. Gyermekünk apránként megértik, hogy minden dologban megfelelő támpontnak tekinthetnek-e bennünket, vagy ez csak bizonyos esetekre érvényes, és következetesen elfogadják, hogy beleavatkozunk azokba a dolgokba, amelyekben ők megfelelőnek és kompetensnek tartanak. Napról napra a mi feladatunk kinyilvánítani, hogy nem léteznek tabuk a családon belüli párbeszédben, hogy semmi sem botránkozthat meg bennünket és nincs olyan dolog, mely ne férne bele nevelésünkbe.

Természetes, hogy hagyományos neveletésünk korlátait át kell lépnünk (például mikor volt szabad a mi generációnknak fesztelenül csevegni odahaza a kamaszkori szerelmekről vagy a saját testünkkel való kapcsolatunkról?), de megéri megtenni. Minél kevesebb a kommunikációs akadály köztünk és gyermekeink között (természetesen intim szférájukat mindig tiszteltben kell tartani!), annál inkább remélhetjük, hogy alkalmas időben meghallgatásra találunk náluk.

Tanítsunk meg beszélni!

A beszéd mindenütt jelen van, átjárja a gyermek életének minden pillanatát. Kommunikációs eszköz, az olvasás, az írás, az ortográfia és a matematika nélkülözhetetlen eleme.

A beszéd a memóriával szoros együttműködésben áll. A tényeket és a gondolatokat szavakba öntjük, hogy a kisgyerek emlékezzen az információkra. A hatékony nyelv elősegíti az egykorúakkal való kapcsolatot, elősegíti, hogy társaikkal pozitívan és ne ellenségesen beszéljenek. Az iskolában a nap folyamán a gyerekek nagy nyelvi „bombázás” alatt állnak. Például a szavak használata segíti a matematika megértését, főként mikor ez vizuális élménnyel is párosul. Azok a tanulók, akik nem használják elég jól a szavakat, lemaradnak társaik mögött. Azt, aki nem verbálisan gondolkodik, gyakran félreértik, kinevetik, megrovást kap.

(Folyt. köv.)

Bruno Ferrero - Marianna Pacucci

Vasárnapi jegyzet

Anya, aki a szeretet kútja

Vándorbottal két férfi távolodik. Porzó utat hagynak maguk után. A nap már hanyatlóban. Bogárcák rajzanak, zúgásuk betölti az erdőzugot. A vándorok nem sietnek. Haladnak. A céljuk határozott, kedvük a magány-eljegyzettségben sem tört ág. Mintha sejtenek a hangot, ami várja őket lejjebb, egy egészen kicsi szentélyben. A harang néma, mégis hallatszik valami dallam. Vigasztaló „rapszódia”, mint Brahms-é, akinek zarándoka a Harz-hegységet járta, s lelta meg a kegyelem nyugtató forrását.

A vándorok énekelni kezdenek, mögöttük-előttük fenyves-kar a kíséret. A szentélyben letérdelnek. Az alkonyi árnyék, mely bevetődik, elföldi arcukat.

Huszadik századi S. M. mester vette észre őket, s rögtön falképre festette mindkettőt. Triptichon részei lettek: ülő alakok, szék karfájára akasztott tarisznyával, görcsös bottal. Középre figyelnek, ahol elkezdődik az igazi történet.

Amott a hold teljes –, a secco bal oldalán. Erdő, ágazó liának, virágok közt az angyal érkezik abba a gondozott lugasba, ahol a kezdettől kiválasztott leány néz szembe vele. Meglepődik az angyal is, a leány is. Megijednek. Az angyal aztán elkezd éneket. A szegénység ártatlan teraszán – ég és föld találkozási helyén. A mindig tiszta anyajelölt ilyen is gondolhat: össze kell gyűjteni a teremtés minden erőit, a kegyelem termését kévébe kötni, és a Hatalmas lába elé tenni.

Hatalmasnak nevezi a Teremtőt a himnuszban, melyet a jobb oldali képen rokonának suttag el, és áradón énekl. Hozzá jött a hegyen át. Az erdő ezen a képen is jelen van – tömör-zöld lombozattal –, s míg emitt a galamb lebeg a lány felett, ott fészkére szállt.

A Lélek által megfogant „Szűzben még virág a Gyermek”. Szentségévelelve ő elmerülten támaszkodik a rokonára. Nem a táj, hanem a teljesség tárul meg szeméinek, s a teremtés középpontjába lép. Attól kezdve csak erre gondol.

A harmadik kép a két vándoré – és ismeretlen társuké. Már előzőleg találkoztak vele – napnyugtán. Ekkor ültek asztalhoz. A kettő elmondta: magányossá tette őket, ami történt. A nagy Esemény. A többiek újra halászni mentek.

Csak egy ideig hallgattak, a kenyértöréskor nyílt meg a szemük. A Megtestesült-Feltámadott kortársa lett a két vándor –, és minden vándor. Az idő már kevésbé fontos; a teremtés erői az „Igénben lakoznak”. Az Anya így ringatja a Gyermeket. Gondozza-ápolja, aggódik érte, amikor már felnőtt is.

Mindez értünk történik – azóta is. Gondoskodó szeretete korábban kezdődik a golgotai óránál.

A modern francia: Charles Peguy, a konvertita amikor megírja remekművét, az *Évát*, az Istengyermekek altató Mária köré ilyen sorokat sző: ... szép szemét (a Gyermek) lehunyta hálátlanságunkon / Csak belső álomra nyitotta fel most már. / Ifjú szemem nem járt már romlásainkon / Nem szemlélt többé mást, csak egy korábbi kort. Egyértelmű az egybeesés a gyermeki és ifjú pillantásban. A benső látásra azonban aligha van fogalmunk. (Egyetlen nyelven sincs.) Peguy erre (is) utal: *A kegyelem fája s a természet fája / Úgy összefonódik testvéri csomókkal, / Hogy mindkettő lélek, és mindkettő test; / Mindkettő hajótest, mindketten árbocok.* S. M. falképén a fa fontos jelkép, megeleveníti a messiási időt, amikor „a hegyek és halmok örömujjongásban törnek ki (...), és a mezőnek minden fája tapsol...”

Mária – örömujjongásban. Az Anya, aki a szeretet kútja. Az élet fájának Gyümölcsét őrzi. De ott van aztán a kivégzés fája alatt. Derű és bánat elválaszthatatlan – fehér és sötét boltozatban. A megváltottak életének rejtett fülkéjéből az aggódó Anya bármikor Fia elé lép: átadja a kérést, könnyet, boldogságot. Mindkettő erő. Vándorok asztalánál a kiválasztott is jelen van: az anyaság örök. Zarándokutak végén ő sem hiányzik.

Kilépek a szentélyből. A két vándor is kilép. A harmadik (aki Második minden laudációban) bennünk vesz szállást. Főként borul két kar: Isten Anyjé. Kitarul október ege alatt, és minden hónap ege alatt.

† Tóth Sándor

hírek információk

Az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékpark Szer Üzenete-díjjal tüntette ki Vizkelety Mariann, az állami szervek működésének elemzéséért felelős miniszterelnöki biztost, a Gál Ferenc Egyetem Tanácsadó Testületének elnökét, valamint Maruzsa Zoltánt, köznevelésért felelős államtitkárt a Kiss-Rigó László püspök által celebrált ünnepi szentmise keretében, szeptember 5-én.

Árpád vezér halálának 1100. és az első Szobori búcsú 110. évfordulója alkalmából 2007-ben az emlékpark Szer Üzenete néven kitüntetést alapított. A díjjal, vagyis a monostor ásatása során fellelt íjas, ezüst pecsétgyűrű másolatával évről évre olyan keresztény, magyar embereket méltatnak, akik közösségépítő, nemzetmegtartó munkájukkal és példamutató életükkel segítenek Ópusztaszer üzenetét mind több embertársukhoz eljuttatni.

Az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia közössége (Torontál tér 4.) szeptember 13. és 17. között rendezi a hagyományos Mária Napokat. A programsorozat minden nap 18 órakor szentmisével zárul. **A program:**

Szeptember 13., hétfő: Rózsafüzér találkozó

16.00 Érkezés, éneklés

17.00 Rózsafüzér

18.00 Szentmise - Öri Imre újmisé, a budapesti Szent István Bazilika káplánja

Szeptember 14., kedd: a Szent Kereszt felmagasztalása ünnepe

16.30 Rózsafüzér

17.30 A Szent Cecília Énekkar zenés áhitata

18.00 Szentmise - Ruskó Norbert kerekgyházi plébános

Szeptember 15., szerda: a Fájdalmas Szűzanya ünnepe

16.30 Rózsafüzér

17.30 Énektanulás gitáros énekkarral, vezényel Bövíz László

18.00 Szentmise - Gál Márton temesvári szalvatoriánus atya

Szeptember 16., csütörtök

16.30 Rózsafüzér

17.30 Énektanulás a Taize-i imaóra énekeseivel

18.00 Szentmise - Györfi Szabolcs pécsi pálos atya

19.00 Taize-i imaóra

Szeptember 17., péntek: Betegek szentségének kiszolgáltatása

16.45 Rózsafüzér

18.00 Szentmise - Kránitz Mihály, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának professzora

19.00 Orgonahangverseny - Kuzma Levente orgonaművész

A Kulturális Örökség Napjai keretében állandó-, és időszaki kiállításokkal várja az érdeklődőket a Szegedi Dóm Látogatóközpont. Szeptember 18-án, szombaton 10 órától a Székesegyházban, 14 órától a Dömötör-toronyban lesz idegenvezetés. Szeptember 19-én, vasárnap 15 órától a Szegedi Dóm Látogatóközpont állandó tárlatait, 11 órakor pedig a Dömötör-torony Aba-Novák Vilmos freskót nézhetik meg idegenvezetés keretében a látogatók. A programokon a részvétel ingyenes, de regisztrációhoz kötött. Jelentkezni a domlatogatokozpont@gmail.com e-mail címen, vagy +36-20-385-5061-es telefonszámon lehet.

A móravárosi Szent Kereszt Plébánia búcsújához kapcsolódó ünnepi szentmise jövő vasárnap, szeptember 19-én 10 órakor kezdődik. Az alkalomra meghívott főcelebráns Sutka István szatymazi plébános. A szentmise végén a templomban található Szent Kereszt ereklyével ünnepi körmenetet tartanak.

A Belvárosi Plébánia szervezésében minden hónap harmadik vasárnapján, 16 órától várják a plébánia közösségéhez tartozó kisgyermekes családokat az óvodások miséjére a Katolikus Házba (Dugonics tér 12.). A következő alkalom jövő vasárnap, szeptember 19-én lesz.

A Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkésztség által szervezett, vasárnap este 8 órakor kezdődő szentmisék a nyári szünet és a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus után, szeptember 19-én indulnak újra a Székesegyházban.

A 8. évfolyammal folytatódik a Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynökség által hagyományosan szervezett rendezvénysorozat, a CsaládEgyetem. Az őszi szemeszter nyitó szemináriumán szeptember 21-én, kedden 17.30-tól a Katolikus Házban (Dugonics tér 12.) Baráti Eszter Kinga SSND tart előadást, melynek címe Liturgikus tánc – NőiesTe.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye 14. alkalommal rendezi meg a Szent Gellért Fesztivált, az egyházmegye első püspöke, a vértanú Szent Gellért ünnepéhez kapcsolódóan. A szeptember 21-29-ig tartó hangversenysorozaton neves külföldi és magyar művészek lépnek fel. A Székesegyházban rendezendő hangversenyek, valamint a Szegedi Dóm Látogatóközpontban hallható tudományos előadások és kamarakonzertek ingyenesen tekinthetők meg. A fesztivál részletes programja a szentgellertfesztival.hu világhálós oldalon olvasható.

Életem fő műve én magam vagyok? – A józan és értelmes önmegvalósítás három dimenziójáról, valamint életünk ide kapcsolódó dilemmáiról hallhatnak előadást az érdeklődők Pál Feri mentálhigiénés szakember előadásában szeptember 22-én, szerdán este 6 órától a Belvárosi Moziban (Vaszy Viktor tér 3.). Jegyek elővételben 2.500,- Ft-ért kaphatóak a tinyurl.hu/dYVK oldalon, valamint 3.000,- Ft-ért a helyszínen kaphatók.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye meghosszabbította ingyenes teniszezési akcióját a közfeladatokat ellátó dolgozók részére. Így a Szent Gellért Fórumban (Dorozsmai út 2-4.) november 15-ig három szabadtéri, salakos pályával várják többek között a mentőket, tűzoltókat, rendőröket, egészségügyi dolgozókat, pedagógusokat, illetve a szociális területen tevékenykedőket. A pályafoglaláshoz előzetes egyeztetés szükséges a +36-20-349-1948-as telefonszámon.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, † Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.